

Rozkaz ministra obrany ke Dni válečných veteránů

Vojáci a vojákyně, zaměstnanci a zaměstnankyně!

Na podzim roku 1918 se politická mapa střední Evropy začala dramaticky měnit. Válečné události směřovaly k porážce Německa a Rakousko-Uherska.

11. listopadu 2016 v jedenáct hodin a jedenáct minut tomu bude právě osmadvadesát let, kdy ve francouzském Compiègne zadunělo sto jedenáct dělostřeleckých salv. Tím byl slavnostně oznámen konec války, která si na straně Dohody vyžádala pět milionů čtyři sta tisíc mladých životů, na straně Centrálních mocností byly více než čtyři miliony padlých.

Demokratické země západní Evropy, Kanada a Spojené státy americké ve vzájemné shodě prohlásily jedenáctý listopad Dnem válečných veteránů, jehož symbolem se stal červený květ vlíčího máku. K tomuto vojenskému svátku se přihlásilo i meziválečné Československo.

Čeští a slovenští vojáci bojovali v Masarykových a Štefánikových legiích. Slova své vojenské přísahy o dvě desetiletí později naplňovali po boku Spojenců na frontách druhé světové války i v nelehkých podmínkách druhého a třetího odboje. Jedenáctý listopad tak v sobě nese významný náboj časové kontinuity událostí, které tvoří rozhodující mezníky našich moderních dějin.

Den válečných veteránů se však neohlíží jen do vzdálené minulosti. Neboť veteránem není pouze ten, kdo historicky prokázal svoji odvahu a statečnost, ale také ten, který právě dnes svědomitě a zodpovědně vykonává povinnosti vojenské profese, ať už jej jeho služba postavila kamkoliv. Ti, kteří jsou dnes v Armádě České republiky zosobněním vojenského profesionála, naši novodobí veteráni, mají ve svých předchůdcích slavné a následováníhodné vzory. Patřit k veteránům je dnes opět vyznamenáním.

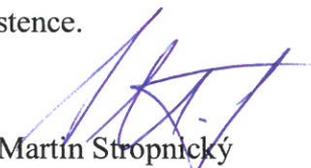
Opatrovat, ctít a mít ve vážnosti je však třeba nejen historické tradice, ale také jejich tvůrce, ochránce a nositele. Tato péče, hluboký zájem a pozornost zůstávají i nadále jednou z priorit našeho resortu.

Dnes pečujeme o necelých sedm set druhoválečných veteránů. K nim je nutno připočítat více než třináct tisíc tzv. novodobých veteránů. Tento status náleží účastníkům zahraničních misí, jejichž historie se začala psát v prosinci roku 1990 operací Pouštní bouře a pokračovala v dalších letech nasazením našich vojáků na Balkáně, v Afghánistánu, v Iráku i jinde.

V porovnání s cenou odvahy a statečnosti, kterou veteráni prokázali, musí být naše trvalá pozornost vůči nim jen základním stupněm naší další péče a starostlivosti. Zejména v případě druhoválečných veteránů je rychle plynoucí čas přísným soudcem našich představ i konkrétních činů.

Vojákům – veteránům, lidem, pro něž služba vlasti vždy byla a zůstala nejvyšší hodnotou, jsme navždy povinováni svou úctou a svým uznáním. Chovat se jinak by znamenalo nevážit si své vlastní země.

Česká republika se v preambuli své Ústavy přihlásila k dědictví Československa. Hlásí se tak rovněž k odkazu válečných veteránů, kteří jí v nejtěžších dobách a na všech frontách boje s útlakem a totalitou pomohli vrátit čest a smysl vlastní existence.

Martin Stropnický
ministr obrany